

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ : Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

✻ ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὀδὸς Ἀνδρέου Λόντου, ἀριθ. 8. ✻

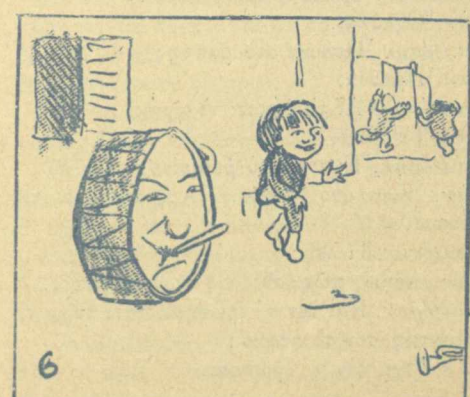
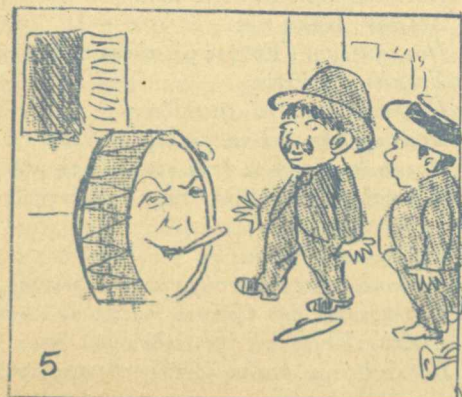
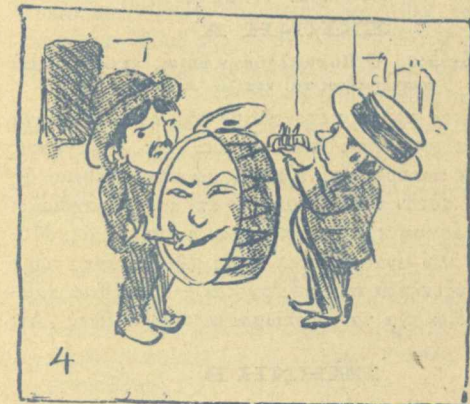
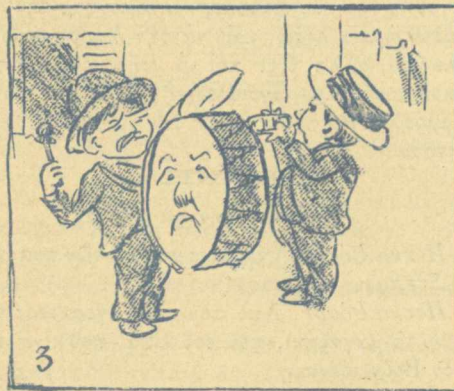
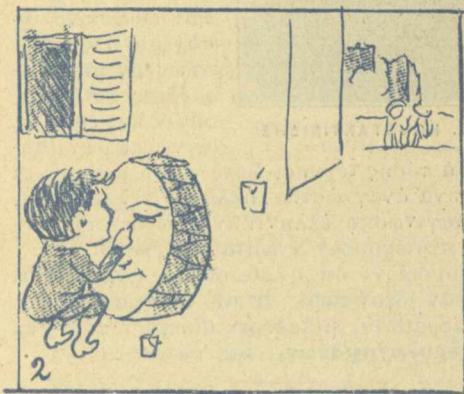
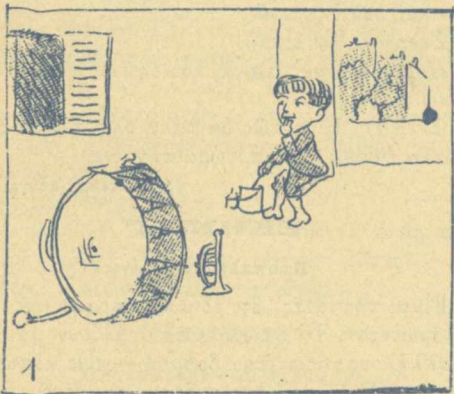
(Παρά τὸ ἐν ὁδῷ Σόλωνος Καφενεῖον πρῶην Καρατζᾶ).

ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘ. 26.

Ἀθήναι, 11 Ὀκτωβρίου 1901.

Ἐκδίδεται ἐκάστην Πέμπτην

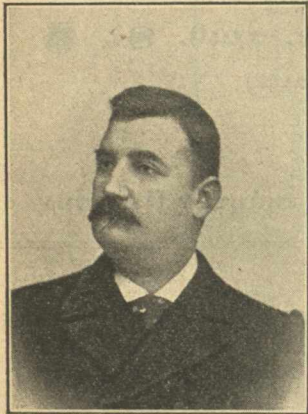
ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΝΕΥ ΛΕΞΕΩΝ

ΠΑΝΔΡΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

(Ὁλως ἀπίθανον συμβάν)

Ὁ 137 ἀριθμὸς τῆς «Βιβλιοθήκης Μαρασλῆ» περιέχει δύο ὥραιας ρωστικῆς κωμωδίας, μεταφρασθεῖσας ὑπὸ τοῦ ἐξόχου ρωσιστοῦ κ. Ἀγαθοκλέους Γ. Κωνσταντινίδου, Διερμηνέως παρὰ τῆ ἐνταῦθα Ἀυτοκρατορικῆ Προεδρεία καὶ ἡμετέρου ἀγαπητοῦ συνεργάτου.

ΑΓ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ἡ μία τῶν κωμωδιῶν εἶναι «Ὁ Γάμος τοῦ Κρετσίνοσκ» τοῦ Σούχοβο - Κομπύλιν καὶ ἡ ἕτερα τὰ «Πανδρολογήματα» τοῦ γνωστοῦ δραματικοῦ συγγραφέως Ν. Γόγολ.

Ὁ κ. Κωνσταντινίδης εἶναι ἀξίως θαυμασμοῦ, διότι κατώρθωσε νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν γλῶσσάν μας κωμωδίας πλήρεις ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἀγνώστων ἐν Ἑλλάδι, μετὰ τόσης τέχνης, ὥστε νὰ μὴ κουράζωσι τὸν Ἑλληνα ἀναγνώστην, ἀλλὰ νὰ τὸν τέρπουν, ὡς νὰ ἀναγινώσκῃ ἑλληνικὴν πρωτότυπον κωμωδίαν, περιέχουσαν γνωστὰ πράγματα.

Τὸ «Μουσεῖον» ὅπως γὰρ ὄσιν οἱ ἀναγνώσται τοῦ μικρὰν ἰδέαν περὶ τοῦ συγγραφέως καὶ τοῦ μεταφραστοῦ, μεταφέρει σκηνῆς τινὰς ἐκ τῶν **Πανδρολογημάτων**, τὰς κάτωθι:

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ
ΣΚΗΝΗ Α'

Θάλαμος ἀγάμου Ὁ Ποταλζόσην μόνος, κεκλιμένος ἐπὶ ἀνακλινητῆρος καὶ κρατῶν πίπαν.

Νά, ὅταν ἀρχίσῃς ἔτσι δὴ μὲ τὴν ἡσυχίαν σου νὰ σκέπτεσαι, πείθεσαι ἐπὶ τέλους, ὅτι, πράγματι, πρέπει νὰ παντρευθῆς. Καὶ τί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ζῆ κανεὶς σ' αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ ἐπὶ τέλους ἀηδιάζει τὴ ζωὴ; ἄφησα πάλιν καὶ πέρασαν ἡ ἀποκρηαίς. Μολαταῦτα ὅλα εἶναι ἔτοιμα. Τρεῖς μῆνες πᾶνε τώρα ποῦ ἡ προξενήτρα πάει κ' ἔρχεται. — Ἀλήθεια σάμπως ἀρχίζω πλὴ νὰ ντρέπωμαι κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος. Αἶ, Στεπάν!

ΣΚΗΝΗ Β'

Ποταλζόσην καὶ Στεπάν.

Ποταλζόσην. Ἦλθε ἡ προξενήτρα;

Στεπάν. Ὁγεσκαί,

Ποταλζόσην. Ἦσουνα στὸ ράπτῃ;

Στεπάν. Ἦσουνα.

Ποταλζόσην. Αἶ, τὸ ράπτει τὸ φράκον;

Στεπάν. Τὸ ράθει.

Ποταλζόσην. Ἐχει πολὺ ραμμένο;

Στεπάν. Κάμποσο ἔραψε. Ἀρχισε πειὰ τις κουμπότρυπες.

Ποταλζόσην. Τί λές;

Στεπάν. Λέγω, πῶς ράθει τις κουμπότρυπες.

Ποταλζόσην. Καὶ δὲν σ' ἐρώτησε, διατὶ τάχα τὸ θέλει ὁ ἀφέντης σου τὸ φράκον;

Στεπάν. Ὁχι, δὲν μ' ἐρώτησε.

Ποταλζόσην. Μήπως εἶπε: δὲν σκοπεύει τάχα ὁ ἀφέντης σου νὰ παντρευθῆ;

Στεπάν. Ὁχι, τίποτε δὲν εἶπε.

Ποταλζόσην. Θὰ εἶδες βέβαια ἐκεῖ καὶ ἄλλα φράκα. Θὰ ράπτῃ βέβαια καὶ δι' ἄλλους.

Στεπάν. Ναῖσκαί, πολλὰ φράκα εἶδα ἐκεῖ κρεμασμένα.

Ποταλζόσην. Μοῦ φαίνεται ὅμως, πῶς ἐκείνων ἡ τσόχα δὲν θὰ εἶναι σὰν τοῦ ἰδιοῦ μου.

Στεπάν. Ναῖσκαί, τὸ δὲν σου θὰ εἶνε περὶ φανταχτερό.

Ποταλζόσην. Τί λέγεις;

Στεπάν. Λέγω πῶς τὸ δικό σας τάχατες εἶνε περὶ φανταχτερό.

Ποταλζόσην. Καλὰ. Μὰ δὲν σ' ἐρώτησε, γιατί τάχα ὁ ἀφέντης σου κάμνει φράκον ἀπὸ τέτοια λεπτή τσόχα;

Στεπάν. Ὁγεσκαί.

Ποταλζόσην. Δὲν εἶπε τίποτε, πῶς τάχα, μήπως παντρεύεται, σὰν νὰ ποῦμε, ὁ ἀφέντης σου;

Στεπάν. Ὁχι, δὲν μοῦ εἶπε τέτοιο πράγμα.

Ποταλζόσην. Σὺ ὅμως θὰ τοῦ εἶπες τὸν βαθμὸν μου καὶ ποῦ ὑπηρετῶ;

Στεπάν. Τὰ εἶπα.

Ποταλζόσην. Καλὰ, καὶ ἐκεῖνος τί σοῦ εἶπε, ἀπάνω σ' αὐτό;

Στεπάν. Εἶπε πῶς θὰ βάλῃ ὅλα του τὰ δυνατά.

Ποταλζόσην. Καλὰ, τώρα πήγαινε.

(Ὁ Στεπάν φεύγει.)

ΣΚΗΝΗ Γ'

Ποταλζόσην (μόνος)

Εἶμαι τῆς ἰδέας, ὅτι τὸ μαῦρο φράκον εἶνε κάπως σοβαρώτερον. Τὰ χρωματιστὰ ἀρμόζουσαν μᾶλλον εἰς ὑπαλλήλους κατωτέρου βαθμοῦ — εἶνε κάπως παιδίστικα. Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀνωτέρους βαθμοὺς πρέπει νὰ φυλάττουν περισσότερον τὴν... πῶς τὴν λέγουν; τὴν... διάβολε, ἐλησμονήσα τὴν λέξιν! Πόσον ὠραία λέξις, καὶ νὰ τὴν λησμονήσω! Ναί, φίλε μου, ἀλλὰ ὅ,τι καὶ νὰ πῆς ὁ τίτλος τοῦ αὐλικοῦ συμβούλου ἀντιστοιχεῖ μὲ βαθμὸν συνταγματάρχου, μόνον ποῦ ἡ στολὴ δὲν ἔχει ἐπιωμίδας—Αἶ, Στεπάν!

ΣΚΗΝΗ Δ'

Ποταλζόσην καὶ Στεπάν.

Ποταλζόσην. Ἀγόρασεσ μοι γὰρ τῶν παπουτσιῶν;

Στεπάν. Ἀγόρασα.

Ποταλζόσην. Ἀπὸ ποῦ τὴν ἀγόρασε; ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μαγαζάκι, ποῦ σοῦ εἶπα, ποῦ εἶνε εἰς τὴν ὁδὸν Βοζνιτσέσνικη;

Στεπάν. Ναῖσκαί, ἀπὸ τὸ ἴδιο.

Ποταλζόσην. Καὶ εἶνε καλὴ;

Στεπάν. Καλὴ εἶνε.

Ποταλζόσην. Ἐβαψες μὲ αὐτὴν τὰ ὑποδήματα;

Στεπάν. Τὰ ἔβαψα.

Ποταλζόσην. Αἶ, γυαλίζει;

Στεπάν. Ὅσο γιὰ νὰ γυαλίξῃ — καλὰ γυαλίζει.

Ποταλζόσην. Καὶ ὅταν σοῦ εἶδε τὴ μοι γὰρ δὲν σ' ἐρώτησε, τί τὴν θέλει τάχα ὁ ἀφέντης σου τέτοια μοι γὰρ;

Στεπάν. Ὁγεσκαί.

Ποταλζόσην. Μὴν τύχη καὶ σ' ἐρώτησε, μήπως τάχα ὁ ἀφέντης σου ἔχει στὸ νοῦ του νὰ παντρευθῆ;

Στεπάν. Ὁγεσκαί, τίποτε δὲν μοῦ ἔπει.

Ποταλζόσην. Καλὰ λοιπόν, πήγαινε στὸ καλὸ!

ΣΚΗΝΗ Ε'

Ποταλζόσην, μόνος.

Τώρα τί εἶνε τὰ ὑποδήματα — τιποτένιο πράγμα, καὶ μολαταῦτα, ἂν εἶνε κακοραμμένα καὶ ἡ μοι γὰρ κοκκινωπὴ, μέσα εἰς μίαν καλὴν συναναστροφὴν δὲν σ' ἐπιμαῖ ὁ ἄλλος. Ὅπως καὶ νὰ εἶνε... δὲν πηγαίνει. Ἀμὲ νὰ ἔχῃς καὶ κάλους—ἀηδέστατον! Μπορῶ νὰ ἔχω δὲν ξεύρω τί, μὰ ὄχι κάλους — Αἶ Στεπάν!

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Ποταλζόσην καὶ Στεπάν.

Στεπάν. Τί ὀρίζετε;

Ποταλζόσην. Εἶπες τοῦ τσαγκάρη νὰ μὴ κάμῃ κάλους;

Στεπάν. Τὸ εἶπα.

Ποταλζόσην. Κ' ἐκεῖνος τί σοῦ εἶπε;

Στεπάν. Καλὰ—λέγει.

(Ὁ Στεπάν φεύγει.)

ΣΚΗΝΗ Ζ'

Ποταλζόσην, εἶτα Στεπάν.

Διάβολε, ὥστ' ὅσοι πολλὰ φροντίδες ἔχει ἡ παντρεία! Καὶ τοῦτο, κ' ἐκεῖνο, κ' αὐτό, καὶ ὅλα πρέπει νὰ εἶνε, ὅλα, ἐν τάξει. Τὸ πῆρ' ὁ διάβολος! δὲν εἶνε τόσο εὐκόλο πράγμα ὅπως ἔχουν νὰ ποῦν. Αἶ, Στεπάν! (Ὁ Στεπάν εἰσέρχεται): Ἦθελα νὰ σοῦ εἶπω ἀκόμη κατὶ τι...

Στεπάν. Ἦ γρη῏ ἦλθε.

Ποταλζόσην. Ἄ, ἦλθε; πέ της νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. (Ὁ Στεπάν φεύγει). Μάλιστα, εἶνε... δύσκολον... δύσκολον... πολὺ δύσκολον πράγμα.

ΣΚΗΝΗ Η'

Ποταλζόσην καὶ Φέκλα.

Ποταλζόσην. Ὁ, καλὴμέρα, Φέκλα Ἰβάνοβνα! Αἶ, λοιπόν, τί, πῶς; Πάρε κάθισμα, κάθισε καὶ λέγε. Αἶ, λοιπόν, πῶς; λέγε λοιπόν, τί κάμνει ἡ... πῶς τὴν λέγουν; ἡ Μελιάνια!...

Φέκλα. Ἦ Ἀγάφια Τύχωνοβνα;

Ποταλζόσην. Ναί, ναί, ἡ Ἀγάφια Τύχωνοβνα' χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε κανένα σαρανταχρονιακό κορίτσάκι, αἶ;

Φέκλα. Μὲ συγχωρεῖτε, ὄχι! δηλαδή, ὅταν θὰ τὴν παντρευθῆτε θὰ ἰδῆτε πῶς κάθε μέρα θὰ μ' ἐγκωμιάζετε καὶ θὰ μ' εὐγνωμονῆτε.

Ποταλζόσην. Θαρρῶ πῶς λέγεις ψεύματα, Φέκλα Ἰβάνοβνα!

Φέκλα. Εἶμαι γρη῏ γυναίκα καὶ ψεύματα δὲν λέγω' ὁ ἐξαπεδῶ μονάχα λέγει τὰ ψεύματα!

Ποταλζόσην. Καὶ ἡ προίκα, ἡ προίκα; Γιὰ ξαναπέ μού τα.

Φέκλα. Ἦ προίκα της εἶνε: σπιτί πέτρινο μὲ δύο πατώματα μὲ ἀρκετὰ στοργυλὸ εἰσὸδημα: ἕνας ἀλευρᾶς της δίνει ἐπτακόσια ρούβλια γιὰ τὸ μαγαζὶ' ἡ μπιραρία — τὸ ὑπόγειο, δὲν ἀδειάζει ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ: δύο ξύλινα σπήτια μὲς τὴν αὐλὴ — τὸ ἕνα ὅλο ἀπὸ ξύλο, καὶ τὸ ἄλλο μὲ πέτρινα θεμέλια, καὶ τὸ καθένα της δίνει εἰσὸδημα ἀπὸ τετρακόσια ρούβλια, ἔχει ἀκόμη καὶ ἕνα λαχανόκηπο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βύμπορου! τρία τώρα χρόνια εἶνε ποῦ τὸ νοικιάζει σ' ἕνα μαγάθη ποῦ τὸ φυτεύει λάχανο. ἕνας μαγάθης καὶ τί μαγάθης, τὸ κρασὶ ποτέ στὸ στόμα δὲν τὸ βάζει' ἔχει καὶ τρεῖς γιούδες—τοὺς δύο τοὺς ἐπάντρεψε, ὁ τρίτος,—εἶνε νέος, λέει, ἀκόμη,

ἄς καθίσῃ στὸ μαγαζὶ, γιὰ νὰ βοηθῇ τὸν πατέρα του 'ς τὸ ἐμπόριο' εἶμαι πειὰ γέρος, λέει, καὶ ἄς καθίσῃ ὁ γιός μου νὰ μὲ ξελαφρόνῃ λιγάκι.

Ποταλζόσην. Καὶ πῶς εἶνε; εὐμορφή εἶνε;

Φέκλα. Ἀγγελος! Ἀσπρη, κόκκινη, σὰν τὸ αἶμα μὲ τὸ γάλα... Γλυκειά,—ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ! θὰ εὐχαριστηθῆτε ὡς ἐδῶ... (δεικνύει τὸν λαιμὸν της), δηλαδή θὰ μοῦ πῆς: «Μωρὲ μπράβο σου, Φέκλα Ἰβάνοβνα!»

Ποταλζόσην. Ναί, ἀλλὰ βλέπεις αὐτὴ δὲν εἶνε κόρη ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ.

Φέκλα. Εἶνε κόρη ἐμπόρου τρίτης τάξεως. Ἀλλὰ αὐτὴ ἔμπορὸς νὰ κάμῃ τιμὴ καὶ σὲ στρατηγὸ ἀκόμη. Πραγματεῦτῃ δὲν θέλει οὔτε νὰ τὸν ἀκούσῃ' ἐγὼ, λέγει, θέλω νὰ πάρω ἀνδρα εὐγενῆ, καὶ ἄς μὴν εἶνε καὶ τόσο ὡμορφος. Εἶδες λεπτότη ποῦ σοῦ τὴν ἔχει! Καὶ σὰν φορέσῃ τὴν Κυριακὴν τὸ μεταξωτὸ της φουστάνι, νὰ, μὰ τὸ Χριστὸ, φέξε ἦλιε! Μιὰ πριγκηπέσσα!

Ποταλζόσην. Μὰ γιὰ τοῦτο ἐγὼ σ' ἐρώτησα — γιατί ἐγὼ εἶμαι, ξέρεις, αὐλικὸς σύμβουλος λοιπόν... καταλαμβάνεις;

Φέκλα. Ἄμ' καὶ βέβαια, καταλαβαίνω. Μὰς τὴν ἐζήτησε καὶ ἕνας αὐλικὸς σύμβουλος ἀλλὰ δὲν ἐδεχθῆκαμε' δὲν τῆς ἄρρεσε' εἶχε κ' αὐτός, ὁ εὐλογημένος ἕνα παράξενον φυσικό, ποῦ δὲν ἔλεγε ποτέ ἀλήθεια' καὶ ἦτανε τί παρουσιαστικὸς ἄνθρωπος! Τί νὰ σοῦ κάμῃ κ' αὐτός, ἔτσι τὸν ἔκαμε ἡ φύσις κ' αὐτός δὲν τὸ ἠθέλει, ἀλλὰ δὲν ἔμπορούσε νὰ πῆ ἀλήθεια' ἦτον ἀπὸ Θεοῦ.

Ποταλζόσην. Καὶ καμμία ἄλλη ἐκτὸς αὐτῆς δὲν ὑπάρχει;

Φέκλα. Καὶ τί νὰ τὴν κάμειτε τὴν ἄλλην; αὐτὴ εἶνε ἡ περὶ καλλίτερη.

Ποταλζόσην. Νὰ εἶνε τάχα, λές, καλλίτερη; Φέκλα. Στὴ γῆ στὴν οἰκουμένη σὰν αὐτὴν δὲν βρισκεται.

Ποταλζόσην. Θὰ σκεφθῶμε, θὰ σκεφθῶμε, κυρά μου. Ἐλα μεθύριον καὶ πάλιν τὰ ξαναλέμε, ἐγὼ ἔτσι δὴ πλαγιαστὸς καὶ σὺ θὰ μοῦ τὰ διηγῆσαι.

Φέκλα. Καὶ τί κάθεσαι καὶ λές; πᾶνε τώρα τρεῖς μῆνες ποῦ πάγω κ' ἔρχομαι, κ' ἀκόμη τίποτε βέβαιον δὲν ἄκουσα ἀπὸ τὸ στόμα σου! Κάθετ' ἐκεῖ τυλιγμένος μὲς τῆ ρόμπρα του καὶ δὲς του καὶ καπνίζει μὲ τὴν πίπα του!

Ποταλζόσην. Ἄμ' πῶς, ἐνόμισες, ὅτι ὁ γάμος εἶνε τὸ ἴδιο, σὰν νὰ φωνάξῃς «Αἶ Στεπάν, δόσε μου τὰ παπούτσια», νὰ τὰ περάσῃς εἰς τὰ πόδια σου καὶ νὰ πάρῃς δρόμο; Αὐτό, κυρά μου, πρέπει νὰ τὸ καλοσκεφθῆς, πρέπει νὰ τὸ καλομελετήσῃς... νὰ τὸ παρατηρήσῃς...

Φέκλα. Καὶ τί τάχα; ἀφοῦ θες νὰ παρατηρήσῃς γιατί δὲν πηγαίνεις νὰ τὴν ἰδῆς; Τὸ πρᾶμα ποῦ θὰ πάρῃ κανεὶς πρέπει καὶ νὰ τὸ ἰδῇ. Πρίσταξέ νὰ σοῦ δώσουν τὸ ροῦχὸ σου καὶ πήγαινε τώρα. Ἦ καλὴ δουλειὰ γίνεται τὸ πρῶτ'.

Ποταλζόσην. Τώρα; Δὲν βλέπεις ποῦ συννέφιασε; Πάω. κ' ἔξανα μὲ πᾶνει ἡ βροχὴ...

Φέκλα. Τόσο τὸ χειρότερον γιὰ σένα. Νά, ἀρχισαν πᾶ ν' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά σου, καὶ γρηγορὰ δὲν θ' ἀξίξῃς πᾶ γιὰ παντρεία! Μεγάλο πρᾶμα τάχατες αὐλικὸς σύμβουλος! Μποροῦμε μὲτ' νὰ διαλέξωμε τέτολους γαμβρούς, ποῦ ἐσεῖνα οὔτε γυρίζουμε νὰ σὲ ἰδοῦμε.

Ποταλζόσην. Τί κουταμάρες κάθεσαι καὶ λές; Ποῦ τὰ εἶδες τὰ ἄσπρα μαλλιά! (ψηλαφεῖ τὴν κόμην του).

Φέκλα. Ένας άνθρωπος πού ζήσ' τον κόσμο δέ μπορεί παρά ν' ασπρίσουν και τὰ μαλλιά του. Άκουσε πού σου λέγω' αν αυτή δέν σου άρέσει, καμμία δέν θά σ' άρέσει. Έχω εγώ στο' μμάτι ένα κάποιον πλοίαρχο, πού σ' ούτε σ' τον ώμό του δέν τότε φθάνεις κ' έχει μια φωνή σαν μιλή, πού νομίζεις πώς είνε σάλπιγγα' έχει θέσι σ' τὸ Ναυαρχεῖο.

Ποτκαλιόσην. Ψεύτρα! θά κυττάξω 'ς τὸν καθρέπτη, — πού 'ς τὸ διάβολο τά ηῦρε τὰ άσπρα μαλλιά! Αἴ, Στεπάν, φέρε τὸν καθρέπτη! 'Η ὄχι, στάσου, πηγαίνω ὁ ἴδιος. Άκούς ἐκεῖ! Ὁ Θεός νά φυλάξῃ! τοῦτο εἶνε χειρότερο ἀπὸ 'βλογιά (ἀπέρεχεται εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον).

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ Α΄

Άγάφια Τόχωνοβνα μόνη, εἶτα Κοτσακαριώφ.

Τί δύσκολον πράγμα εἶνε, ἀλήθεια, ἡ ἐκλογή. Καί τὸ εἶνε ἀκόμη ένας, δύο ἄνδρες. . . . ἀλλὰ τέσσαρες—ὅπως θέλεις διάλεξε. Ὁ Νικανώρ 'Ιβάνοβιτς, ἂν καὶ ντελικάτος, ὅμως δέν εἶνε ἄσχημος' ὁ 'Ιβάν Κουζμίτς, κ' αὐτὸς δέν εἶνε ἄσχημος. Νά πῆ ὅμως κανεὶς καὶ τὴν ἀλήθεια καὶ ὁ 'Ιβάν Παύλοβιτς, ἂν καὶ χονδρός, εἶνε ὅμως πολὺ παρουσιαστικὸς ἄνθρωπος. Σὰς παρακαλῶ τώρα τί νά κάμω; Ὁ Βαλταζάρ—Βαλταζάροβιτς εἶνε ἄνθρωπος ἀξιόπρεπής. Άχ, πόσον εἶνε δύσκολον ν' ἀποφασίσῃ κανεὶς, δέν ἠμπορεῖτε νά φαντασθῆτε πόσο δύσκολον πράγμα εἶνε! Άν κολλήσωμε τὰ γείλη τοῦ Νικανώρ 'Ιβάνοβιτς στὴ μύτη τοῦ 'Ιβάν Κουζμίτς, καὶ πάρωμε λίγη ἀφέλεια ἀπὸ τὸν Βαλταζάρ—Βαλταζάροβιτς, προσθέσωμεν δὲ ἔπειτα εἰς αὐτὴν καὶ ὀλίγον πάχος ἀπὸ τὸν 'Ιβάν Παύλοβιτς, τότε νά ἰδῆς πὼς θ' ἀπεφάσιζα ἀμέσως. Τώρα ὅμως σπάξτε ὅσον θέλεις τὸ κεφάλι σου. Καὶ ἄρχισε πᾶ νά μού πονεῖ. Έγὼ νομίζω, πὼς δέν θά κάμω ἄσχημα νά βάλω κλήρους, καὶ ν' ἀφήσω πλέον εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Έκεῖνος πού θαύγῃ θά γείνη ἄνδρας μου' θά τοὺς γράψω ὅλους σὲ χαρτάκια θά τὰ στρίψω εἰς κυλίνδρους, καὶ ἄς γείνη ὅ,τι γείνη. (πλησιάζει πρὸς τὴν τράπεζαν, ἐξάγει ἐκεῖθεν φαλίδια καὶ χάρτην, κόπτει τετράγωνα τεμάχια, γράφει, καὶ συστρέφουσα τοὺς κλήρους ἐξακολουθεῖ λέγουσα.) Πόσον δυσάρεστος εἶνε ἡ θέσις μιᾶς κόρης καὶ μάλιστα ἐρωτευμένης! Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄνδρας δέν ἠμπορεῖ νά ὑποφέρῃ αὐτὰ καὶ μάλιστα οἱ ἄνδρες οὔτε θέλουν νά τὸ ἐνοήσουν. Ἰδοὺ οἱ κληροὶ εἶνε ἔτοιμοι. Πρέπει τώρα νά τοὺς ρίψω μέσα εἰς τὴ σακκούλιτσα νά κλείσω τὰ μάτια καὶ ἄς γείνη ὅ,τι γείνη (ρίπτει τοὺς κλήρους ἐντός σακκιδίου καὶ τοὺς ἀνακατεύει διὰ τῆς χειρὸς) Φοβερόν! . . . Άχ, ἂν εἶδες ὁ θεός νά ἦτον ὁ Νικανώρ 'Ιβάνοβιτς! ὄχι, καὶ γιατί αὐτός; Καλλιτέρα ὁ 'Ιβάν Κουζμίτς. Άλλὰ μήπως οἱ ἄλλοι εἶνε χειρότεροι; . . . ὄχι, ὄχι, δέν θέλω. Έκεῖνον πού θά πιάσω, ἐκεῖνος θά εἶνε. (περιστρέφει τὴν χεῖρα ἐντός τοῦ δοχείου καὶ ἐξάγει, ἀντ' ἐνός, πάντας). Ὁ, ὄλοι, ὄλοι ἐβγήκαν! Καὶ ἡ καρδιά μου πόσον κτυπᾷ! ὄχι, ἕνα, ἕνα, χωρὶς ἄλλο ἕνα! (ρίπτει τοὺς κλήρους εἰς τὸ σακκίδιον καὶ ταράττει αὐτούς. Ταυτοχρόνως εἰσέρχεται κρυφίως ὁ Κοτσακαριώφ καὶ ἴσταται ὀπισθὲν τῆς) Άν ἐβγαίνε ὁ Βαλταζάρ . . . Τί λέγω! ἤθελα νά εἰπῶ ὁ Νικανώρ 'Ιβάνοβιτς. . . ὄχι, ὄχι, ὄχι, δέν θέλω, ἄς ἰδοῦμεν τὴν τύχην!

Κοτσακαριώφ. Πάρτε τὸν 'Ιβάν Κουζμίτς Ποτκαλιότσην' εἶνε ὁ καλλιτέρας ἀπ' ὅλους...

ΣΚΗΝΗ ΚΑ΄

Ποτκαλιόσην μόνος.

Καὶ τῶ ὄντι, τί ἤμην μέχρι τοῦδε; εἶχα καμμίαν ἰδέαν περὶ τῆς ζωῆς; Δέν ἐγνώριζα, τίποτε δέν ἐγνώριζα! ποῖος δὲ ὑπῆρξεν ὁ μέχρι σήμερον ἄγαμος βίος μου; Ποῖαν εἶχε σημασίαν; Τί ἔκαμνα; ἐξοῦσα, ἐξοῦσα, ὑπηρετοῦν, ἐπήγαινα εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἐγευματίζα, ἐκοιμώμην, μὲ ἕνα λόγον, ἤμην εἰς τὸν κόσμο ὁ μηδαμινότερος καὶ ὁ συνηθέστερος ἄνθρωπος' τώρα μόνον βλέπει κανεὶς πόσον εἶνε μωροὶ ἐκεῖνοι πού δέν παντρεύονται' καὶ ἂν καλοπαρητήρησῃ κανεὶς θά ἰδῇ πόσοι καὶ πόσοι εὐρίσκονται εἰς αὐτὴν τὴν τυφλότητα. Άν ἤμην πουθενά βασιλεύς, μὰ τὴν πίστιν μου, θά εἶδα διαταγὴν νά παντρεύωνται ὅλοι, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, εἰς τρόπον ὥστε, νά μὴν εὐρίσκειται οὔτε ἕνας ἄγαμος εἰς τὸ κράτος μου. Άληθινά, νά σκεφθῆ μοι ταῦτα κανεὶς, ὅτι μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας θά εἶσαι παντρεῦμος! ὅτι θά δοκιμάσῃς ἐξἄφρα τὴν εὐδαιμονίαν τὴν ὁσίαν δέν ἠμπορεῖς νά ἐκφράσῃς καὶ δέν εὐρίσκεις λόγους νά τὴν ἐξηγήσῃς. (Μετά τινα σιγῆν.) Έν τούτοις, ὅπως καὶ νά τὸ εἰπῆς εἶνε φοβερόν ὅταν τὸ καλοσυλλογισθῆ κανεὶς. Εἰς ὄλην σου τὴν ζωὴν, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, ὅπως κ' ἂν εἶνε, νά δεθῆς καὶ ἔπειτα πλέον, οὔτε προσίσεις πλέον, οὔτε μεταμέλεια τίποτε, τίποτε ὅλα ἐτελειώσαν, ὅλα ἐγέναιαν. Μάλιστα νά, καὶ τώρα ἀκόμη, μὲ κανένα τρόπον δέν ἠμπορῶ νά ὀπισθοχωρήσω. Μετ' ὀλίγον γίνεταί ἡ στέψις καὶ νά φύγω μάλιστα δέν εἶνε δυνατόν. Έκεῖ ἔξω περιμένει πλέον ἡ ἀμύξα καὶ ὅλα εἶνε ἔτοιμα. Καὶ μήπως τάχα πράγματι, δέν εἶνε δυνατόν νά φύγω; Πῶς; φυσικὰ εἶνε ἀδύνατον. Έκεῖ εἰς τὴν θύραν καὶ παντοῦ στέκονται ἄνθρωποι' θά ἐρωτήσουν—γιατί; ὄχι δέν κόμνει. Νά, τὸ παράθυρον εἶνε ἀνοιχτόν' νά φύγῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ παράθυρο; . . . Ά, μὰ! δέν γίνεταί. Έπειτα εἶνε καὶ ἀπρεπές' ἀλλὰ καὶ πολὺ ψηλά. (πλησιάζει πρὸς τὸ παράθυρον) αἴ, δέν εἶνε δὰ καὶ τόσο ψηλά, μόνον ἡ βάσις εἶνε, ἀλλὰ κ' ἐκεῖνη ἀσήμαντος. Ά, ὄχι, πὼς εἶνε δυνατόν; Δέν ἔχω μάλιστα καὶ τὸ καπέλλο μου! Καὶ πὼς θά φύγω χωρὶς καπέλλο; Δέν πάει! Καὶ τάχα, δέν ἠμπορεῖ νά φύγῃ κανεὶς καὶ χωρὶς καπέλλο; Καὶ τί βλέπτει ἂν δοκιμάσω αἴ; Αἴ, τί λέτε, νά δοκιμάσω; (ἀναφαίνεται ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ εἰπών) Κύριε ἐλέησον! (πίπτει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἀκούεται ὀπισθὸν τῆς σκηνῆς στενάζων) ὦχ! Κἀμποσο ἦτον ψηλά!

Αἴ, ἀμύξᾱ!
Φωνὴ Άμαξηλάτου.
Θέλετε ἀμύξῃ;
Φωνὴ Ποτκαλιόσην
Εἰς τὴν Κανάβια, κοντὰ 'στο γερφύρι τοῦ Συμεών.
Φωνὴ Άμαξηλάτου
Δέξα καπήμια!
Φωνὴ Ποτκαλιόσην
Καλά! ἔλα, δρόμον! (ἀκούεται κρότος ἀπομακρυνόμενης ἀμάξης).
Άγαθοκλῆς Γ. Κωνσταντινίδης

Μ. ΠΑΠΑΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου.)

Ἡ Βασίλισσα Εἰρήνη, ἦτο γυνὴ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ὑψηλοῦ ἀναστήματος, καὶ πολὺ

τὴν αὐτοκράτειραν περιεστοίχουν, ὄρθοι πρὸ αὐτῆς ἰστάμενοι, πολλὰ κυρία. Μεταξὺ αὐτῶν διεκρίνοντο αἱ κυρία Βράνα, Λασκάρως, Χωνιάτου, ἀδελφὴ τῶν Βελισαριωτῶν καὶ πολλὰ ἄλλαι σύζυγοι Εὐπατριδῶν καὶ ἄλλαι γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας τῆς, ἡ καλλονὴ τῶν ὁπίων προσεῖλκεν ἀκταπαύστως τὰ βλέμματα τῶν ἀνδρῶν.

Συνεζήτουν δυνατὰ καὶ ἐγέλων ἀκόμη ἰσχυρότερον, καὶ ἐφαίνετο, ὅτι τὸ θέμα τῆς συζητή-

ΕΙΡΗΝΗ Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΟΣ ΑΛΕΞΙΟΥ ΤΟΥ ΚΟΜΝΗΝΟΥ

Ἐπὶ ἐλάσματος διακόσμου νῦν ἀποκειμένου ἐν τῷ ἁγίῳ Μάρκῳ τῆς Βενετίας.

κοινῆς καλλονῆς. Ἦτο ἐνδοδυμένη πολυτελῆ ἐξ ὀλοσηρικῶ ὑφάσματος ἐσθῆτα καὶ ἐκάθητο ἐπὶ ἑδρας μεγαλοπρεποῦς. Οἱ λάγνοι τῆς ὀφθαλμοὶ περιεφέροντο πάντοτε ἀλλὰ μὲ κάποιαν φαινομενικὴν ἀδιαφορίαν ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης συνηθροισμένων ἀνδρῶν, καὶ ἰδίως ἐπὶ τοῦ εὐσταλοῦς καὶ ἠδύλου νεανίσκου, τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰππότου Κολκοῦα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπεθεβαίον περισσότερο τὴν φήμην τῆς ὡς ὑπεράγαν φιληρόνου γυναικός.

σεῶς των, ἦτο πολὺ ἐνδιαφέρον, διότι καὶ διαμαρτυρία πολλῶν γυναικῶν ἠκούοντο καὶ γέλωτες ἄλλων ἀντήχουν.

Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ ἀντιθαλάμου διεκρίνετο ἡ ἀσθενὴς ὄψις τοῦ κατ' ὄνομα μόνον αὐτοκράτορος, πλὴν χυδαίου ἀνδρός, Ἄλεξιου τοῦ Γ', τὸν ὁποῖον ἐκύκλουν πολλοὶ ἐπίσημοι ἄνδρες τοῦ κράτους, μεταξὺ τῶν ὁπίων ὁ Ἀρχιναύαρχος τοῦ εἰς ἀθλιεστάτην κατάστασιν διατελοῦντος τότε Ἑλληνικοῦ στόλου Μέγας Δουξ Μιχαὴλ Στρου-

Οὐδὲν ὄφου λυτὸν ἔτι μεσοκλιθεῖν εἰς τὴν ὄδον τὸ ἐν ὁδῷ Σόλωνος Καφετεῖον πρὸφην Καρατζά.

φνός, ἀνὴρ πολὺ ἐρασιχρήματος, οἱ περισσότεροὶ τῶν μελῶν τῆς Συγκλήτου, ὁ ἱστοριογράφος Νικήτας Χωνιάτης, ὁ Βελισσάριος καὶ τέλος μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ὁ Ἰππότης Κολκοῦας, νεανίας εἰκοσιπενταετής, αὐτὸς ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Παπα-Ἀνθίμος ἐστήριξε τὰς περισσοτέρας ἐλπίδας τῆς ἐπιτυχίας του.

Θέμα συνομιλίας οἱ ἄνδρες εἶχον τὴν φήμην περὶ νέας σταυροφορίας τῶν κρατῶν τῆς Δύσεως πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν ἱερῶν τόπων.

— Ἄ! ἔλεγεν, ὁ Ναύαρχος Στρυφνός, ἕως πότε ἐπὶ τέλους, αὐτοὶ οἱ κατηραμένοι Φράγκοι θὰ μᾶς ἐνοχλοῦν!

— Μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ εὐρεθῆ κάποιος νὰ τοὺς ἀντισταθῆ τελεσφόρως, ἀνέκραζεν ὁ ἱστοριογράφος Νικήτας Χωνιάτης, φέρον τὰ βλέμματά του πρῶτον ἐπὶ τοῦ Βασιλέως καὶ ἀκολουθῶν ἐπὶ τοῦ Μεγάλου Δουκὸς Στρυφνοῦ, εἰς τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἀνέκοθεν ἐθεώρει ὡς τοὺς κακοὺς δαίμονας τοῦ τάλαιπώρου ἔθνους.

— Πράγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἴδωμεν εἰς ὀλίγους χρόνους, προσέθηκεν ὁ Βελισσάριος.

Καὶ πλησιάζων τὸν Νικήταν Χωνιάτην ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς του:

— Ἡ μάλλον ὅταν ἀποθάνῃ ὁ αὐτοκράτωρ. Ὁ Νικήτας ἠρέσθη νὰ σείσῃ τὴν κεφαλὴν.

Μόνον ὁ Βασιλεὺς ἐτήρησεν ἀπόλυτον σιγὴν εἰς τὰ διαμειθόμενα. Ἐφαίνετο μᾶλλον, ὅτι δὲν προσεῖχεν εἰς ὅ,τι οἱ ὑπήκοοί του ἔλεγον.

Ἐν τούτοις ἡ παρατήρησις, ἣν ἐξέφερον ὁ Νικήτας Χωνιάτης εἰς ἀπάντησιν τῶν λεχθέντων ἀπὸ τὸν Ἀρχιναύαρχον Στρυφνόν ἔτυχε γενικῆς ἐπιδοκιμασίας μεταξὺ τῶν ἐκεῖ εὐρισκομένων.

Τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖον ἐπελήφθησαν ἦτο τοιοῦτο, ὥστε ἀφευκτικῶς θὰ ἐξηκολούθει ἡ ἐπ' αὐτοῦ συζήτησις.

Ἄλλὰ ὁ μόνος τὸν ὁποῖον πολὺ θὰ δυσηρέσει ἡ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου συζήτησις ἦτο ὁ Ἀρχιναύαρχος, διὰ τοῦτο καὶ αὐτός, ἰδὼν τὴν στάσιν τῆς ὁμηγύρευς ἔκρινε καλὸν νὰ ἐπέμβῃ, διὰ νὰ στραφῇ ἡ ὁμιλία εἰς ἄλλο ἀντικείμενον.

Καὶ ὁ Μιχαὴλ Στρυφνός εἰς τοῦτο ἐπάσχιζεν. Ἄλλὰ ματαίως. Ὁ Μιχαὴλ Στρυφνός δὲν ἐφημιζέτο ἐπὶ ἐτοιμολογία.

Αἰφνης, πρὸς βοήθειαν του ἦλθεν ἡ συζήτησις τῶν γυναικῶν τῆς βασιλείσεως, περὶ ἐνὸς μάντεως ὁ ὁποῖος ἀνεκάλυψε φάρμακον, διατηροῦν πάντοτε τὴν ζωὴν.

Ὁ Στρυφνός δὲν ἐπερίμενε περισσότερον, ἀλλὰ μὲ θαυμαστὴν ἀπάθειαν εἶπε, στρέφων ὄλην του τὴν προσοχὴν πρὸς τὸ μέρος τῶν γυναικῶν.

— Προσέξατε, κύριοι, κάτι σπουδαῖον καὶ ἀξιοπερίεργον λέγεται ἐκεῖ μεταξὺ τῶν γυναικῶν.

Καὶ ἔδωκε πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς προσοχῆς, πλησιάζας τὸν κύκλον τῶν γυναικῶν.

— Ὡ! δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶνε σωστὸν αὐτό, φιλότατη Ἀρτεμισία, ἔλεγεν, ἡ σύζυγος τοῦ Μεγάλου Λογοθέτου πρὸς τὴν Δέσποιναν Λασκάρειω.

— Τούναντιον, ἀπήντησεν ἡ Δέσποινα Λασκάρειω, ἐγὼ πιστεύω ὅλα αὐτά. Ἔχουν κάποιαν πέρασιν.

— Εἶνε ἀληθινόν, προσέθηκε μὲ τὴν λεπτὴν αὐτῆς φωνὴν ἡ Εἰρήνη Σελωνέως, ἡ εὐνοουμένη τῆς Αὐτοκρατορίας, ὅτι ἡ χημικὴ σκευασία τὴν ὁποίαν ἐφεύρεν ὁ μάγος Δελούας διαφυλάττει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν θάνατον.

— Τότε λοιπὸν θὰ ἔχωμεν τελείαν ἐπανάστασιν τῶν νόμων τῆς φύσεως, ἡκούσθη λέγων καὶ πλησιάζων ἐγγύτερον πρὸς τὰς γυναῖκας ὁ Ἀρχιναύαρχος, χωρὶς στόλον, Στρυφνός.

Εὐρὺς κύκλος ἠνοίχθη μεταξὺ τῶν γυναικῶν. — Βεβαίωτατα ἐξέφερον δύο-τρεῖς γυναῖκες ἐκ τῆς Βασιλικῆς ἀκολουθίας.

— Τόσον τὸ καλλίτερον διὰ τὴν ἀνθρωπότητα προσέθηκεν ὁ Ναύαρχος.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἄνδρας εἶπε:

— Στοιχηματίζω, ὅτι ὄλαι ἐδῶ αἱ κυρίαί θὰ ἠγόρασαν καὶ θὰ ἐδοκίμασαν τὸ φάρμακον, διὰ τοῦτο ὀμιλοῦσι μετὰ τόσου ἐνθουσιασμοῦ περὶ αὐτοῦ.

— Τούναντιον, ἀνέκραζεν ἡ Βασίλισσα, ἐγὼ πρῶτη ἔχω ἄλλην ἰδέαν.

— Ποίαν; ἄς μοι ἐπιτρέψῃ ἡ Γαληνοτάτη Αὐγούστα νὰ τὴν ἐρωτήσω.

Καὶ ὁ Ἀρχιναύαρχος τοῦ Βυζαντινοῦ στόλου ὑπεκλήθη δις ἐνώπιόν τῆς.

— Ὅτι πρόκειται περὶ τυχοδιωκτικοῦ τινος ἔργου; ἀπήντησεν ἡ αὐτοκράτειρα.

— Ὅχι, Γαληνοτάτη, ἀνέκραξε κάποιος ἐκ τοῦ βᾶθους τοῦ κύκλου τῶν ἀνδρῶν.

— Πάντες καὶ πᾶσαι ἔστρεψαν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἀντήχησεν ἡ φωνή.

Εἶδον τότε τὸν ἰππότην Κολκοῦαν προχωροῦντα πρὸς τὴν ἔδραν τῆς Βασιλείσεως.

Ὅτε ἐπλησίασεν ὁ ἰππότης, ἔκλινε μετὰ σεβασμοῦ τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν:

— Ἦκουσα πρὸ ὀλίγου τὴν Δέσποιναν νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ἡ χημικὴ σκευασία, ἡ ὁποία, καθὼς ἐλέχθη, ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ θρυμματίζῃ τὸν θάνατον, δὲν εἶνε ἄλλο ἢ ἀπλοῦν πυροτέχνημα, κατάλληλον μόνον πρὸς χρηματισμόν...

Περὶ αὐτὸν ὁ κύκλος τῶν αὐλικῶν ἔστενωτο.

— Ὅχι, Δέσποινα, κάθε ἄλλο. Μὲ τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ Μάγου δὲν θὰ ἀποθνήσκῃ κανεὶς πλέον, ἐὰν ἡ σκευασία αὐτὴ δύναται νὰ ἐπιφέρῃ κάποιον ἀποτέλεσμα εἰς ὄλους τοὺς ὁργανισμούς. Ὅμιλῶ μὲ πεποιθήσιν, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ λάβω κάποιαν περὶ τούτου πείραν.

— Πῶς, ἔλαβες σὺ πείραν τούτου; ἠρώτησεν ἡ Βασίλισσα.

Ἐλαφρὸς ψιθυρισμὸς διέτρεξε τὴν αἴθυσαν.

— Ὅχι ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Εὐπατρίδης Κολκοῦας, ἀλλὰ κάποιος ἄλλος φίλος μου ἢ μᾶλλον κάποιον ἄλλο.

— Καί... ἐξέφερον τινές.

— Καὶ εἶδον ἀμέσως τὰ ἀποτελέσματά τῆς, ἐξηκολούθησεν ὁ νεαρὸς ἰππότης.

(Ἀκολουθεῖ)

“ΜΟΥΣΕΙΟΝ”

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

Ἐν Ἑλλάδι Ἔτησ. Δρ. 15—Ἐξάμην. Δρ. 8
Ἐν τῷ ἔξωτερ. » Φρ. Χ. 15— » Φρ. Χ. 8
Ἐν Αἰγύπτῳ » Γρ. Δ. 60 » Γρ. Δ. 32
Ἐν Ρωσσίᾳ » Ρούβλια 6— » Ρούβλια 3.50
Ἐν Ἀμερικῇ » Δολ. 3— » Δολ. 1.60
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 ἐκάστου μηνός.

Ἐκαστον φύλλον, λεπτὰ 30.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

Παρά τινος «Φιλομούσου» ἐλάβομεν ἐκτεταμένην κριτικὴν περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις θεάτρων, ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς:

... Τί δὲ νὰ εἰπῶμεν περὶ τοῦ θιάσου Παντοπούλου-Ταβουλάρη, οἵτινες ἠμιλλήθησαν τίς νὰ ὑπερβῇ τὸν ἄλλον, ὁ μὲν εἰς τὰς ἀνηθίκους κωμωδίας τῶν εὐρωπαϊκῶν καταγωγῶν, ὁ δὲ εἰς τοὺς βρυκολακισμένους Πειρατάς, Στραγκαλιστάς, καὶ λοιπὰ τερατουργήματα τοῦ παρελθόντος φιλολογικῆ αἰῶνος!

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς τὸν Ἑλληνικὸν μας Μελοδραματικὸν Θιάσον, τὸν διατελοῦντα (κατὰ τὰ προγράμματά του) ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κ. κ. Δ. Λαυράγγα καὶ Α. Σπινέλη καὶ ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ι. Κοκκίνη. Τί νὰ σοῦ κάμουν οἱ ἄνθρωποι! Ὁμολογοῦν μόνον τῶν, ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶναι καλλιτέχναι. Προχθὲς εἰς τὴν «Μάγισσαν», πνευματικὴν ἀδελφὴν τῶν «Δύο Ἀδελφῶν» τοῦ κ. Λαυράγγα, οἱ παρευρεθέντες ἤκουσαν ἀντὶ τοῦ προαγγελθέντος νέου ἔργου (!) τοῦ Μαέστρου, ὀλίγον «Καβαλλερίαν Ρουστικάναν», ὀλίγον «Μποἴμ» καὶ ὀλίγο... ἀπὸ ὅλα τὰ μελοδράματα, τὰ ὁποῖα ἔχει ἀκούσει ὁ κ. Λαυράγγας. Ἡ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ κ. Κοκκίνη δὲν ἠμπόδισε τοὺς εὐαριθμούς θεατὰς νὰ κλαύσωσι τὰς τρεῖς δραχμάς των, παρωδούντες τὸ γνωστὸν δίστιχον: «Ἄδικα ποῦ σ' ἐφῆρανε, κακόμοιρε Κοκκίνη!...»

Φιλόμουσος

ΖΗΛΕΥΩ

Γιατὶ μὲ κάκια πάντα σὲ νοιώθω
σάν σοῦ μιλῶ μὲ χεῖλη πικραμένα;
Δὲν ἐνοίωσες ἀκόμη, γιὰ μέ, πόθο
οὔτε παλμὸ κανένα;

— Θέλω μὲ πείσματα νὰ σὲ μαράνω.
νὰ μὴ φελᾷς ἔς τὴν κοινωνία
Ζηλεύω, καὶ ποθῶ νὰ σὲ πεθάνω
ἔτσι, χωρὶς αἰτία!

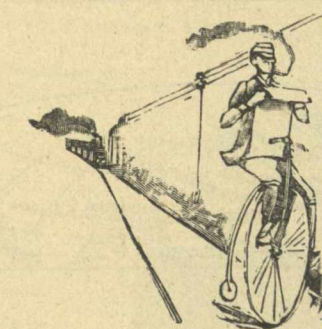
Πάτραι

Ἰωάννα Δ. Λιθαρινοῦ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ἘΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΖΟΥΜΕΝΟ

Σοῦ φαίνεται πῶς εἶναι μάθησι καὶ σπουδὴ
Τὸ «γάρ» νὰ ἔερης πότε τὸ λέγουν ἐπειδὴ!
«Μακάριοι τῷ πνεύματι οἱ πτωχοὶ» εἶπ' ὁ Χριστός.
Λοιπὸν καὶ σὺ μακάριος σάν κούτιακας σώστος.

Εἰρήνη Ζαβιτζιάνου Δενδρινοῦ.

ὑπὸ τῆς λογίας κυρίας Ἀννης Ν. Σερουῖου ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις τοῦ «Οἰκογενειακοῦ Ἡμερολογίου», ἔτους Δ' 1902. Ἡ συνεργάτις ἡμῶν κυρία Σερουῖου εἶναι γνωστοτάτη εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον

διὰ τὴν ἀρτίαν μόρφωσίν τῆς καὶ τὰς πρακτικὰς ιδέας τῆς περὶ τῆς γυναικὸς ἐν τῇ νεωτέρᾳ κοινωνίᾳ, τὸ δὲ Ἡμερολόγιόν τῆς ἔσται λαμπρὸν κόσμημα πάσης γυναικείας βιβλιοθήκης.

— Ἐλάβομεν τὸν πρῶτον ἀριθμὸν δεκαπενθημέρου μουσικῆς ἐφημερίδος, ὑπὸ τὸν τίτλον «Φόρμιγξ», ἣν συνιστῶμεν τοῖς φιλομούσοις συνδρομηταῖς μας.

— Ὁ Βραζιλιανὸς Σάντος Δυμόν, οὗ τὴν εἰκόνα καὶ τὸ ἀερόστατον ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 20 φύλλῳ τῆς 1 Αὐγούστου, κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις ἐκ Παρισίων, κατόρθωσε νὰ μεταβῇ δι' ἀεροστάτου ἐκ Σαίν-Κλοῦ εἰς τὸν Πύργον τοῦ Ἐφῆλ καὶ τανάπαυιν, κατὰ συνέπειαν δὲ ἐκέρδισε τὸ ἐξ 100 χιλιάδων φράγκων στοίχημα. Φαίνεται ὅτι καὶ ἡ Ἐπιστήμη ἔλυσε, διὰ τοῦ Σάντος Δυμόν, ἐν τῶν ἀλύτων θεωρουμένων ζητημάτων, τὸ τῆς μετὰ πηδαλίου ἀεροπλοίας.

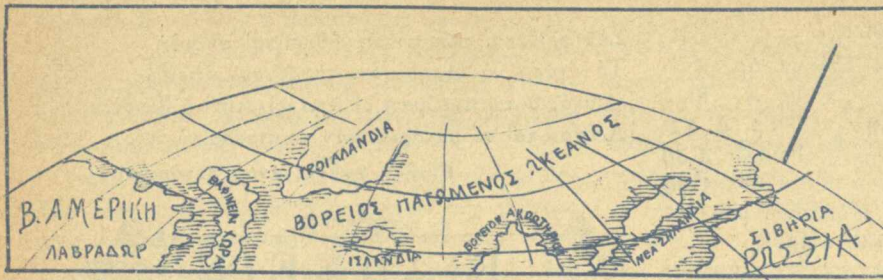
— ὑπὸ τῆς Πανεπιστημιακῆς Συγκλήτου ἀνετέθη εἰς τὸν διακεκριμένον καλλιτέχνην κ. Βικέντιον Μποκατσιάμπην, καθηγητὴν τοῦ Πολυτεχνείου, νὰ γράψῃ τὴν εἰκόνα τοῦ πρό τινος ἀποβιώσαντος καθηγητοῦ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς Ἰουλίου Γαλβάνη.

— Ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις τοῦ Πειραιικοῦ Ἡμερολογίου «Σφαῖρα» ἔτους δευτέρου. Ἐκδότης ὁ ἐκ Πειραιῶς λόγιος κ. Ἡρακλῆς Παπαμανώλης.

Ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου τὸ
“Μουσεῖον”, θὰ ἐκδίδεται ἑβδομαδιαίως, ἥτοι καθ' ἑκάστην Πέμπτην.

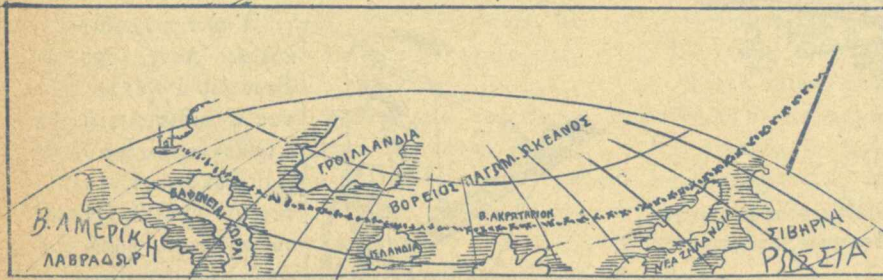
ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ τοῦ "Μουσείου"

Πρὸς ἐξερεύνησιν τοῦ Βορείου Πόλου.

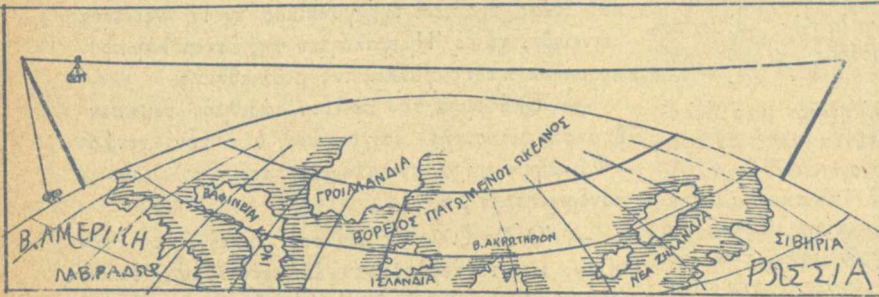

Ὁ ἄλλος σφαιρικός Ὀβελίσκος ἐνεργηρῶς εἰς τὸ Μουσεῖον, τὰ ἔργα:

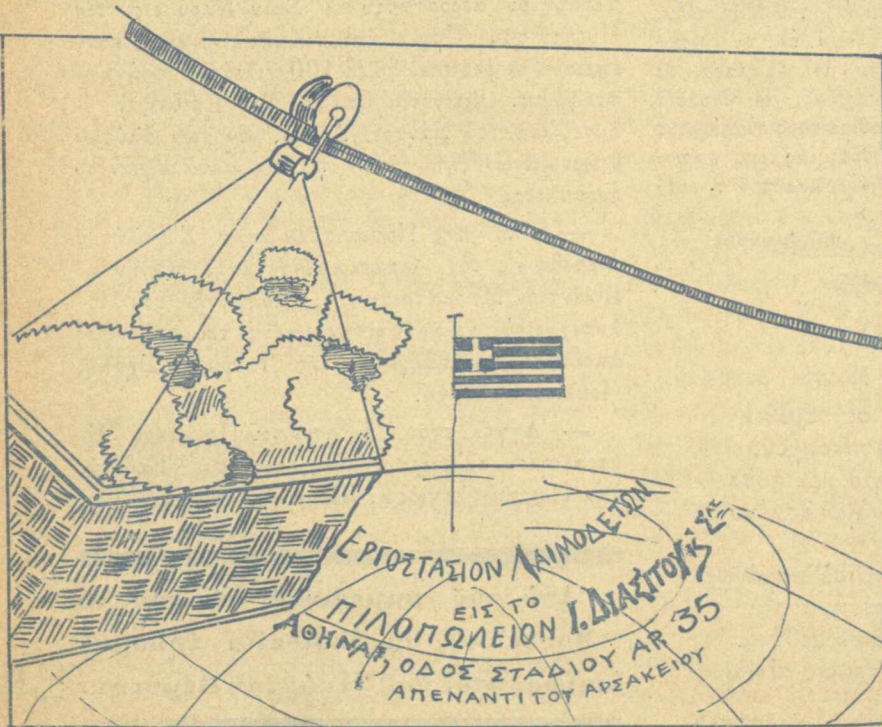
20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. — Εἰς 70° Βορείου Πόλου καὶ 90° ἄκρον ἰσχύος ἐξελθόντες μίαν ὑψηλὴν στήλην ἀνεγείνομεν, ἡς τὸ ἕλος ὑποβαίνει εὐ τοῦ Ἰούλιου.

25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ. — Δύο στήλαι εἰς τὴν κορυφὴν τῆς στήλης τοῦ αὐτοῦ ἐπὶς στήλησιν ἐπιπέσομεν ἐξελθόντες εἰς τὸν ἰσθμὸν καὶ ἀνεγείνομεν, καὶ ἀνεγείνομεν τὴν ἐν τῷ ἰσθμῷ στήλην ἡμῶν ἰσοῦσαν εἰς τὴν Βόρειον Πόλιν, εἰς 70° Βορείου Πόλου καὶ 90° ἄκρον ἰσχύος.

24 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ. — Εἰς τὸ μέτρος ἐπιπέσομεν ἄλλη στήλην ὅσον τὴν ἕλος μετ' ἡμῶν, καὶ ἀνεγείνομεν τὴν στήλην.

25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ. — Ἀναχωροῦμεν ἐκ τῆς ἀεροστάσιον καὶ ἐν τῷ ἰσθμῷ ἀπὸ τῶν Στήλων ἡμῶν, καὶ ἀνεγείνομεν τὴν ἕλος, ἀνεγείνομεν ἄλλη στήλην.

Ἐπισημαίνοντες τὴν κορυφὴν τῆς στήλης διὰ μηχανῆς ἐπιπέσομεν, μετὰ τὴν ἀνεγείνομεν τὴν στήλην διὰ σφαιρῶν σφαιρῶν.

Ἡ ἐπιστολή μας ἐστὶν ἡμετέρας. Μετὰ τὴν ἐπιστολήν, στήλην καὶ ἐπιπέσομεν μετὰ τὴν στήλην.

Ἡ ἐπιστολή μας ἐστὶν ἡμετέρας. Μετὰ τὴν ἐπιστολήν, στήλην καὶ ἐπιπέσομεν μετὰ τὴν στήλην. Ἡ ἐπιστολή μας ἐστὶν ἡμετέρας. Μετὰ τὴν ἐπιστολήν, στήλην καὶ ἐπιπέσομεν μετὰ τὴν στήλην.